

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

I. Christianae Ecclesiae à Calvinistis dejectae & vastatae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

tuus quoque affecla Oecolampadius probavit, inquietans (c) Confessionem illam quam auricularem vocant, neminem pietatis amantem reijcere atque improbare debere. Et successor tuus Beza ipse fatetur, Oralem Confessionem & publicam absolutionem semper in bene ordinatis Ecclesiis fuisse usitatas. Eadem nihilominus ad gustum tuum non fuit, eo quod nimis isti reformationis licentiæ aduersaretur. Sed iam credo alia de nouo reformata religio expectanda nobis est, quæ tuam illam tantopere deformatam reformet. Interim verò iure dicere possumus, Miserabilem esse illum statum, in quo conscientia à nemine alio quam à seipsis gubernatur.

DE TEMPLIS, PRECIBUS,
cantu, alijsque ceremonijs Cal-
vinistarum.

CAPUT X.

ARGUMENTUM.

- I. Christiana Ecclesia à Calvinistis deiecta & vastata.
- II. Qualia sint Calvinistarum templa.
- III. Calvinismus etiam quum maximè viguit, in horreis exercitus.
- IV. Concionum ordo, & irreuerentia erga Deum.
- V. De Concionum anteambulis.
- VI. De Ministrorum habitu: & quali in primitiua Ecclesia sacrorum ministri vsi sint.
- VII. Similitudo Christiana Ecclesia cum Naui.
- VIII. In Catholicis Ecclesiis omnia vocalia; in Calvinisticis omnia muta sunt.
- IX. Precandi apud Calvinistas modus.
- X. Confusio in Cantu.
- XI. Quid in Concionibus frequentissime inculcent ministri.
- XII. Quam irreligiose sacra apud Calvinistas obeantur.

I. **T**Am primis illis è Paganismo in Ecclesiam ingressis Christianis, quam eorum posteris, ingens semper desiderium fuit ac studium templa atque Oratoria, quæ domus Dei vocantur, extruendi, vti omnes primitiuae Ecclesiae Historiographi testantur. Nilominus tamen Magdeburgenses Centuriatores impudenter asseuerant, (a) primis trecentis annis ne vnus templi funda-

menta à Christianis iaci potuisse. Quid? Ergo fabulosa sunt, quæ de magnifico illo templo, Gordiano imperante, Neocæsareæ condito, quod ad S. Basilij vsque tempora (b) integrum mansit, à priscis Historicis scripta sunt? Cyprianus numquid, *Templa, ait, (c) fastuosos & superbis clausa humilibus aperta esse?* Origenes certe magnum templorum stragem sub Imperatore Maximino editam describit. (d) Taceo Basilicas, Oratoria, Monasteria, quorum frequens apud veteres scriptores est mentio. Quemadmodum ergo primis istis quasi Dei filijs nihil magis curæ fuit, quam vt diuinis, istis extruendi & debis pietatem suam ac zelum ostenderent; postremi hi ac degeneres Christiani vnum id negotium sibi datum existimant, vt muros templorum diruant, tecta dei janc, fundamenta effodiant, omnia deniq; solo æquent: sequuti in hoc Calvini magistri sui consilium, qui abolicis omnibus ceremonijs, velut alter Diocletianus, etiam ipsas & des sacras diuinæ lætæ Maiestatis reas esse pronunciauit, ac plane euerri iussit. Quam tamen hominis sententiam neque Geneuensis magistratus approbavit; sed primarium templum D. Petro sacrum conseruauit in quo passim adhuc veteris Catholicæ ecclesiæ vestigia apparent. Illud tamen indignum valde est, quod Iesu Christi imaginem sustulerint, quum vnus ex Episcopis imago adhuc existeret. Pone cathedram Calvini, columnæ affixam, duo sunt sedilia, quibus sex Apostolorum, vnà cum inscriptione nominum, effigies superstant, quæ oculos ad cathedram conuertentibus vndiquaque occurrunt. Visuntur ibi adhuc Catholicorum tumuli & sepulcra cum vsitata inscriptione: *REQUESCANT IN PACE.* At in Gallianostra templa multo crudelius tractata sunt, vbi Beza à Caluino ad disseminandum in patria pseuodoeuangelium missus, etiam omnia idololatriæ vestigia & memoriam, vti iactabat, funditus abolere instituit. Atqui nec Ezechias, nec Iosias, nec quisquam alius priorum regum templa veri Dei cultui antea dicata deiecit, sed ab idololatria & superstitionibus quibus polluta erant, repurgasse leguntur. (e) Longe aliter fecerunt Reformatores nostri, qui primum suum furorem in pulcherrimum illud Aurelianense templum S. Crucis nuncupatum effuderunt. Id agre ferens

Tc Ludo-
c Oecolamp. 1. Epist. Ioan. Schluff. lib. 1. Theol. Calu. fol. 69. a. Cent. 1. b. Greg. Nic. in vit. Greg. c. Cypr. Epist. 55. d. Orig. in Ioan. e. 4. Reg. 1. 6. 18. 22.

Ludouicus Borbonius Princeps Condæus, sacrilegorum impetum quantum potuit inhibuit: quæque teterrimum nebuloam in ipso recto plumbeas laminas auro obductas effringentem, & Stentorea voce illud, *Sic destruetur Babylon*, intonantem, vidisset, colubrinam contra eum dirigi iussit, atque ita cœptum omittere coegit. Quum vero plebis furor, secretis Beæ exhortationibus accensus, ne sic quidem restingui posset, porta templi muro ducto obstructa fuerunt. Nocturni nihilominus homines scelerati per fenestras irreperentes columnarum quibus templum innitebatur fundamenta emoliri sunt, sicque grande illud & admirabile ædificiũ una nocte corruit quod post quadraginta circiter annos sub Magno illo Henrico IV. quem Miraculorum Regem merito quis appelleret, multo magnificentius restaurari cœpit. Nolo hic quæ plurima passim occurrunt, funesta Caluiniana impietatis vestigia, templorum ac monasteriorum ruinas, sed eorum in quibus ipsi religionis suæ cultum exercent, templorum atque ædium formam Lectori ob oculos ponere.

II. Exteriorem quidem Caluinisticorum templorum structuram, eorumque ornamenta, multis describere haud attinet: siquidem loco magnificentiorum ædificiorum, quæ antiquitus diuino cultui consecrata sunt, homines isti macellis, pecorum lanienæ destinatis vtuntur, quasi augurantes horrendas illas, ædes ac lanienas quibus conciones eiusmodi occasionem dederunt. Quod si horrei sit copia præclare secum actum purant; neque vlla adhibent ornamenta vel aulæ, nisi illa ex aranearum filis contexta Concione finita, ibidem rursus omnis generis bestiarum stabulantur. Hæc ipsorum, templa, hæc oratoria fuerunt sine aëris, sine vilo sacrificio. Aiebant vero Deo non minus placere orationem in stramentitia casula aut quocumque alio gurgustio quam sub aurato laqueari effusam. Ministro vix è suggestu digresso, hic lagenam, ille pernam, alius aliud depromit; atque ita ex domo orationis repente caupona fit. Sed ô cæcos ac dementatos homines! qui nec sordes istorum Ministrorum, qui Catholica Ecclesia pulchritudine tam turpiter vos spoliarunt, videtis, nec tam spurcæ religionis sentinam sentitis.

III. In eo tamen, quod tam vilibus, locis Ministerium vestrum exercetis, excusari hæcenus poteratis, quam diu meti ignis, quem hæreticis paruum esse scitis, delitescendum vobis fuit. Nam

& primi Christiani olim secreta loca, vt vos iam horrea & stabula, caribus suis obeundis querebant. Quod vero etiam nunc postquam lucem ferre didicit hæresis, fordida nihilominus ac profana loca quasi de industria sacris suis (demus hoc nomen profano cultui) seligit, atheismi certe atque impietatis ream manifeste se facit, ipsamque religionem summo contemui exponit. In Sanctonibus quum aliquando essem (quam prouinciam homines isti magna ex parte tum occupant) meminimus totam fere Nobilitatem ad audiendum *Verbum Dei* (sic dicebant) ad magnatis cuiusdam artem confluisse: qui rogatus, vbi concionem haberi vellet an in atrio vel carnaculo? (quod amplissimum ibi erat) Nequaquam inquit; sed in horreo. Mox ergo sella ponitur, mensa sternitur, cui assidens Minister, ad auditores verba faciebat. Vix finierat, quum præclarum illud templum multis & equis repletur. Roganti mihi, cur non honestiorem aliquem locum Deo eiusque cultui eligent respondebant, Deum non ædificiorum elegantiam, sed cordium puritatem in se colendo à nobis requirere. Hos ergo si audias, stulte fecisse primos Christianos diceas, qui in honorem Dei tam sumtuosa templa auro collucentia edificarunt; vt Lucianus, non Christianæ modo, sed & omnium religionum subsannator, restatur. Stulte ergo fecit Constantinus Magnus, qui Constantinopolitani, Antiochiæ, Nicomædiæ, atque etiam Hierosolymis tam pulchra ac magnifica templa extruxit, & aulæ acupictis auroque rigentibus exornauit. vt & Constans Imperator, Opratus contra Donatistas scribit Chrysothomi libros legenti occurrent altaria auro radiantibus peristomatibus instrata, pavimenta marmorea, parietes aulæ fulgentes, aurata laquearia, ipsæ ædes aureis & argenteis lychnis collucentes; vt merito illud sæculum Ecclesiæ Aureum dici possit. Et tamen deformati nostri dicere audent, hæc omnia superstitionem sapere atque omnino esse superflua, magisque suam laudandam esse simplicitatem.

IV. In magnificis hisce Deformatorum auditorijs scamna cernuntur, ad eum modum quo in scholasticorum collegiorum classibus, in quibus auditores sine vilo ordine consistunt. Ingredientes feminis quas forte conspexerint honorem exhibent; Deo nullum. Eadem reuerentia nomen Iesu & Iesuitæ excipitur. Nusquam videas vllum genu flexi. Quod si quis forte fecerit, statim Ad Papistas facessere iubetur. Horum vt pote non tam acutorum homi-